

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1701

Decas X. Ab anno Christi 1290. ad 1300.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64765](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64765)

Sacratissima autem hostia hætenus illæsa & integra conservata est in Ecclesia S. Joannis, & domus in qua hæc patrata sunt conversa est in Ecclesiam & cænobium Fratrum Charitatis B. Mariæ Virginis sub regula S. Augustini, vulgo dictum *Bulletarium* ab aqua bulliente in quam hostia coniecta est. Et ostenduntur adhuc omnia miraculi hujus instrumenta in opprobrium Judæorum & Sacramentariorum.

DECAS X.

Ab anno 1290. ad annum 1300. ❀

1291. **L**Uctuofus hic annus fuit Christianis, quo Ptolomais non jam Christianorum, sed grassatorum & sceleratorum receptaculum obfessa est à Sultano Meleca Meffer sexaginta equitum, & peditum centum sexaginta millibus, Nonis Aprilis. In hac urbe armatorum numerabantur supra triginta millia, incolarum plùs quadragies millibus: His omnibus præfectus erat Petrus (alii dicunt) Guilielmus Beliuus Templariorum Magister, vir fortissimus, & cujus virtute urbs fortiter defensa est. Verùm eo cæso multisque in Cyprum dilapsis, urbs tandem generali in-
L pref-

pressionem à Saracenis occupata est, direpta & solo æquata Kal. Augusti. fugit Henricus Rex Cypri cum multis: plurimi dum fugere conantur, depressis lincibus hæsi sunt mari, abducta captivorum 60. millia Moniales Clarissæ omnes sibi novaculis sum abscidère, & sic deformatæ à barbaris jugulatæ sunt. His auditis Sidoneus Beryti, & Tyri Christiani naves consecraverunt, & Syria penitus amissa est, cum ceptum nonaginta duobus annis fuisset in potestate Europæorum: Et sic in ea vixissent Christiani, ut maluerit Deus eam ab inimicis suis, & hominibus turpissimis incedere, quam ab hominibus sibi consecratis profanari.

Ad hunc annum referunt quidam miraculosam translationem Domus Nazarethensæ B. Mariæ Virginis ex Palæstina in ecclesiam inter Tersactam & flumen oppida Damascenæ, manibus Angelorum factam.

Obiit hoc anno Rudolphus Romanorum Rex in oppido Gernersheim ad Spiram anno ætatis 73. Imperii 18. Princeps corporis animique dotibus excellens, & omnium ni ex parte meritissimus, sed hæc tamen præcipuè, quod sit Proto-parens Augustissimæ Gentis Austriacæ, de qua longè verius dici potest, natam esse ad Imperium Romanum.

Romani Orbis, quàm olim de Gente Sci-
pionum, natam esse ad vincendam Cartha-
ginem, dum jam per aliquot sæcula Maje-
stas Imperii in hac Gente triumphat.

✽(1292.)✽ Sexto mense post Rudol-
phi mortem ope Gerardi Moguntini Præ-
sulis, sui consanguinei Adolphus Nassovi-
us Francofurti in Imperatorem Romano-
rum eligitur, & inde mox Aquisgranum
deductus cum Imaginâ conjugæ suâ coro-
natur à Sigeberto Coloniensi.

Nicolaus IV. Papa Romæ moritur, post
hujus obitum diutiùs vacavit Sedes, quàm
Christiana Respublica tunc satis turbata
flagitabat.

✽(1293.)✽ Adolphus Imperator bel-
lo adoritur Albertum Austriæ Ducem
Imperii competitorem.

Bellum grave exardescit inter Francos &
Anglos levissimâ ex causâ, & propter duos
homunciones, Nortmannum & Anglum
bellum terrâ mariq̃ gestum, propter
quod Scriptores utrumq̃ Regem dam-
nant, Anglum contumaciæ & Francum cu-
piditatis.

Carolus inter Siciliae, & Jacobus Ar-
ragoniæ Regem novum foedus initum est;
& Carolus quidem Perusium venit, ut dis-
sidentes inter se de Pontifice eligendo Car-
dina-

dinales conciliaret, verum dum acrius ex-
urget, disjunct magis animos ad concor-
diam paratos.

✱(1294.)✱ Judæi à Philippo Rege
tâ Galliâ ejiciuntur, qui in Germaniam
grârunt. Unde etiam Rab: Elias in Tish-
scribit, Judæos Germanos esse de radice
feu trunco Francorum.

In Summum Pontificem hoc anno eligi-
tur Petrus de Morone, sic dictus, qui
montem duobus millibus passuum distan-
tem à Sulmone Eremita incoluit, is
stea conditor fuit Congregationis S. De-
miani, quæ postea Ordo Cœlestinorum
eo dicta est. Vitæ sanctitate illustris, se-
ctus est omnium consensu, dum fugam
ripere cogitat, à populo detentus, orna-
menta Pontificalia propè per vim accepit.
dictus Cœlestinus V. vir verè pius, qui
nunquam equo vehi voluit, sed equitavit
in asino ad exemplum Christi, & se ipsum
minùs aptum existimavit ad hanc dignita-
tem. Quod sentiens Benedictus, Cardina-
lis Cajetanus, huic moribus dissimili-
mus, vir sagax, & rerum gerendarum gene-
rus, ad Pontificatum deponendum magis
adhuc impulit per se jam primum ad abdi-
candum. Falsa tamen ea sunt, quæ spari-
guntur de vocibus à Benedicto per tubum
ad

ad Papam immillis, simplicem & pium de-
terrentibus: hæc fingentium calumniæ
sunt, ipse enim, frustra Carolo & universo
populo reclamante, exiit Pontificis or-
namenta, & edito publico instrumento
fecit, quod omnis ætas admirata est,
etiam miraculo firmatum, cum die se-
quenti Cœlestinus claudum sanaverit.
Potestate igitur Cardinalibus factâ, ei sub-
stitutus est Benedictus Cardinalis Cajeta-
nus, dictus Bonifacius VIII. cum VI. appel-
landus esset ob duos illegitimos intrusos.

Hoc anno Domus B. Virginis Nazare-
thana ex Illirico in agrum Recinetensem
translata fertur in sylvam, quæ fuit divitis
Laureiæ, & paucis post mensibus in locum
tutiorem, & in agrum duorum fratrum;
inter quos tamen, cum esset exorta de do-
nariis controversia, divinitus transiit in
hunc locum, ubi hodie visitur & colitur
magno peregrinorum concursu.

Tariffa à Mauris obsidetur, & ab Al-
phonso Peresio Gusmanno fortiter propu-
gnatur, filium enim suum ab obsidentibus
captum, vidit ab hostibus jugulari, quibus
etiam gladium suum ad id operis projece-
rat, & immutato vultu ad mensam, unde
evocatus erat, & ad uxorem rediit. Quæ

constantia Mauros plus retudit, quam firmitas murorum & situs urbis.

✱(1295.)✱ Cùm aliqui legitimum Pontificatum Bonifacii in dubium revocarent, ne quis Petri Moronis simplicitate abuteretur, hunc latitantem perquiri iussit, & in castello Hernicorum munitissimo custodivit. Dicitur ei tunc vir sanctus prænunciâsse, moriturum ut canem, qui ascendisset ut vulpes, & regnaret ut leo. In hoc carcere ex aëris gravitate & situ loci contracto apostemate Cœlestinus obiit (quidam, suadente Pontificis nepote, cui à matris matris esse ajunt) anno ætatis 81. a Clemente V. inter Sanctos relatus, cui nomine Petri Confessoris, ne coleretur ut Martyr, magnâ sui successoris ignominia.

✱(1296.)✱ Bonifacio auctore pax inter Francos & Arragonios inicitur.

Rege Poloniæ Præmislo occiso succedit Ladislaus Coctius.

Errores Gerardi Sagarelli Parmensis, postea combusti, hoc tempore disseminantur.

HÆRESIS GERARDI SAGARELLI
PSEUDO - APOSTOLORUM
DUCIS.

*S*ectarios suos Apostolos vocabat, præcipue ob paupertatem, quam verè Apostolicam sectantur. 1. V.

1. *Vota omnia improbabat Sagarellus, & opera absque voto facta dicebat esse majoris meriti, quam quæ ex voto.*

2. *Juramentum omne Christianis dicebat esse nefarium.*

3. *Dicebant Pseudo-Apostolici isti sectæ suæ amplectendæ causâ, matrimonia dissolvi posse.*

4. *Apostolos nec habuisse, nec recepisse pecuniam, nec quicquam in crastinum servasse; quin imo nihil horum Apostolis licuisse, aut Apostolorum successoribus licere, ac consequenter spem salutis adimi omnibus pecuniam recipientibus, aut aliquid in crastinum servantibus.*

5. *Ecclesiæ Romanæ Presbyteris decimas non esse persolvendas, Apostolorum paupertati hoc repugnare.*

6. *Ecclesias consecratas non esse magis idoneas ad orandum Deum, quam porcorum haras.*

7. *Se soli Christo, & nulli alteri ex hominibus subditos esse posse.*

✽(1297.)✽ **S. Ludovicus Francorum Rex à Bonifacio Papâ canonizatur.**

Robertus Siciliæ Rex Julantam Jacobi Arragonii ex Constantiâ filiam ducit uxorem; Et huic quoque reconciliati sunt Joannes Procida auctor Sicularum vesperarum, & Rogerius Lauria Archithalassus.

✽(1298.)✽ **Bonifacius Papa animadvertens, quotidie Principes nova vectigalia**

lia Sacerdotibus imponere, idque crebrius sine iustâ causâ fieri, Concilio Lugduni celebrato, interdixit, ne posthac id facerent, & ne Sacerdotes imposita conferrent, abique jussu Romani Pontificis; quod magnâ discordiæ causa fuit in Angliâ.

Adolphus Imperator odio factus omnibus ob continuas Provinciarum invasiones & expilationes, ab Electoribus abdicatur, & in ejus locum eligitur Albertus Dux Austriæ, filius Rudolphi olim Imperatoris. Et mox commisso prælio inter hos Principes, Adolphus occiditur in agrâ Spirensi, ubi valdè imprudenter Adolphus se huic certamini commisit cum solis equitibus, & absque peditatu. Tunc ne Imperium Albertus invadere videretur, iterum legitimè eligi voluit, & Aquisgrani coronari, ubi tanta multitudo convenit, ut Dux Saxonix oppressus fuerit. Fuit autem Adolphus melior Comes, quàm Cæsar, & ita gessit Comitatum, ut dignus esset Imperio, ita verò Imperium, ut nec Comitatu dignus videretur. Operam suam locavit Eduardo Anglo, & Cæsar Regi extero, ut stipendiarius meruit, pudendâ Majestatis prodigalitate, & sordidissimâ avaritiâ. Posthabitis togatis, per militares viros autem rex ut castra, subditos ut milites, per-

perversissimo ordine: accedentibus insuper luxu, libidine, perfidiâ, crudelitate, Principum neglectu, tenuiorum contemptu, Magistratum insolentiâ, factum est, ut primùm plebis, mox & Principum odium in se converteret; quibus causis permoti Principes pro Alberto conspirârunt, conjurati tamen plerique infelici fato extincti sunt, & ipse Albertus Imperator tandem à patrueli suo nefariè trucidatus est. Sic Deo plectente Regum scelera, quos homines plectere non possunt.

(1299.) Pontifex recusat confirmare Alberti Imperatoris electionem. Cùm autem Albertus cum Philippo Francorum Rege fœdus iniisset in Lotharingiâ, & concessisset Arelatense regnum (quod à morte Friderici tenebant Franci) deinceps omninò Francici juris futurum, Pontifex demùm annuit, & quidem, ut Franci putant, nonnisi in odium Philippi pulchri, ita ut odium in Philippum prævaleret odio, quod Bonifacius habuit in Albertum.

Veneti vincuntur à Genuensibus, duce Lambâ Auriâ ad Corcyram nigram, quando Dandulus Dux illorum captus, ne triumpharetur, impactum caput in triremem effregit, idque non Christianè satis.

Bellum Siculum hoc anno gestum est

L 5

atro-

atrocissimum : prælio navali victus est Fredericus à Rogerio Lariâ : itemque terræ Istri, quo captus est Philippus Princeps Tyrentinus, filius Caroli ; captus quoque Johannes Lauria Rogerii nepos, Messanzæ Juris formulâ capite multatus. Ideo patruus ejus acerbissimè in captivos sævum multorumq; sanguine ejus manibus litantibus.

Tum Bonifacius prohibuit excoqui Christianorum cadavera, ut eorum ossa deportarentur in patriam ; Cui constructioni dicitur causam præbuisse Montanenæ ejusdem sordidissimi Doctoris avaritiæ, sed verior causa fuit, quòd ea consuetudo pietati Christianæ repugnare videretur.

✽(1300.)✽ Benedictus IV. Papa jubileum Universale indicit, ad quod Romanæ concurrunt supra ducenta millia hominum, tantæ tamen multitudini ad vitum nihil defuit.

Cassanus Tartarus, isque Christianus ut è manibus Saracenorum Terram sanctam vindicaret, adversus eos ducentarum equitum peditumque millia eduxit, & occurrentem sibi ad Emesam Sultanum Egypti, nec non Syriæ Imperantem Melech-nazerum cum centum millibus, & peditum innumerabili multitudine profligavit, & universâ Syriâ potitus est, quam nullo

negotio Orientales Christiani recuperare potuissent, nisi mentem consiliumque perdidissent. Propter ortas verò in Perside turbas, rebellionem movente Baydone, consanguineo suo, Cassanus redire compulsus, tradidit Damascum Sultano transfugæ Capiaco, eâ lege, ut hanc redderet Occidentalibus, si in Syriam copias suas adducerent: illi autem, dum tergiversantur, occasionem calvam esse agnoverunt,

Ad hunc annum referuntur Turcarum Ottomannorum Imperii initia, auctore scilicet Ottomanno, Græcis Osmane dicto, cui inter Duces Turcos fortitione Asiam minorem seu Natoliam dividentes, obvenit Bithynia: hic animo & corpore præcellens, Prusæ, longâ obsidione captæ, regiam sedem fixit, & favore Alatini, seu Azatinis Sultani Iconii ex parvis initiis magni Imperii fundamenta jecit: adoptatus porrò ab Aladino liberis carente, ei non successit, sed Vezirius Sahibas, quo sublato Osmanes dictus est *Chaner*, qui Turcis Rex est, vel summus Princeps, atque ab hoc anno decurrunt anni Imperii tantopere Christianis ob ignaviam suam & similtates metuendi.

*
* *
L 6

HÆRE.

HÆRESIS FLAGELLANTIUM

IN fine hujus Sæculi ponimus hanc heresim quam Sathan procreavit jam anno 1273. caput suum vipereum insolentius extulit in cursu Sæculi sequentis : Dolus hujus heresim sectatorum ejus erat pietatis ac mortificationis vultu crimina ac mendacia contegere, & quidquid verè sanctum abrogare.

1. Virgis ac flagellis aculeatis acriter in se deserviebant, idque agebant majoris esse ad delenda peccata efficacitatis, quàm confessionem ullam. Astutum sanè stratagema diaboli ad accedendos fideles à sacramento pœnitentiæ.

2. Putabant suam flagellationem esse martyrio equiparandam, imò etiam preferendam quòd ipsi suà spontè funderent sanguinem suum, alii à tyranno compulsi.

3. Aquæ benedictæ nihil plùs, quàm alii cunctique aquæ inesse virtutis spargebant.

4. Baptismum aquæ cum baptismo sanguinis terminatum & commutatum esse.

5. Neminem posse Christianum esse, nisi suum sanguine per verberum ictus baptizetur.

6. Jam ab ipsorum Flagellantium adventu Evangelium Christi ad exitum pervenisse.

7. Censebant licitum esse perjurium : vetus illud Priscillianistarum dictum crebro sermone usurpantes,

Jura, perjura, secretum prodere noli.

SÆ-